

Kellene egy biztos pont.  
Mondjuk,  
egy kép a falon  
vagy valami tárgy,  
amit az ágyam mellé teszek.  
hogy legyen állandóság,  
amibe kapaszkodhatok,  
ha felébredek.

Ugyanaz a test  
kel fel, fekszik le  
különböző ágyakban.  
mindenhol egyre kevesebbet  
alszik.  
Talán a hátamon,  
a gerinc melletti vonal  
lehetne, amibe kapaszkodhatok.  
a pontjaiból százfelé  
nyilalló fájás,

Hogy tudjam:  
minden ágyban én alszok el,  
s a fájó test én vagyok,  
mely minden reggelen  
szeretné átaludni  
az ébredést.  
Én vagyok az a  
fizikai test,

mely túl sok levegőt  
szorít ki a térből,  
nem férnek el tőlem  
az emberek.

Túllendülni.  
átkerülni annak  
a vonalnak a túloldalára,  
ahonnan már kívülről látom  
magamat.  
ahogy a hibáim foltokkal  
verik ki arcomat,  
egészen elfeketítve a képem.  
ahogy visszapattanok  
gyenge ölelésekből.  
mintha ezt a 65 kg húst  
egy kar sem  
tudná átölelni.  
nincs rajtam fogás.  
és csak tolom,  
tolom magam előtt  
a levegőt.

Belekeveredni  
abba a súlytalanságba.  
ahol még húz a föld felé  
az a tömegvonzás,  
melyben elejtek mindent,  
és túl sok a levegő.  
ahol még húzza a testemet  
a föld alá az élet,  
de a gondolataimnak  
nincs súlya,  
körtérfogata.  
így válni ketté.

Látni magamat kívülről:  
mintha nem is én lennék.  
Töltöm a bögrébe, a kávéra  
a vizet.

Egy ujjal söpröm félre  
a szemembe lógó tincset.  
ha sokáig nézném,  
talán meg is kívánnám magam.  
mintha kifordítottak volna.  
Egész szépnek látom  
ezt az ostoba testet,  
mely küzd és változik  
ész nélkül,  
és valami büntetést akar  
folyton elkerülni.

Visszatenni mindent a helyére.  
Visszatenni pont ugyanúgy,  
ahogy volt. mintha  
nem is történt volna  
semmi.  
semmi baj.

Előlről kezdeni.  
Nekirugaszkodni megint,  
de most úgy, hogy  
nincs a kezemben  
semmi. nincs  
nálam olyan, amit még  
össze lehetne törni.  
csak a csontjaim maradtak.

Nekifutni megint.  
Hátha.  
Apránként, odafigyelve.  
feszül, s  
egyre lejjebb csúszik  
a görcs a lábamban,  
mindjárt elesek.  
félek, hogy eltörik a csontom,  
ripityára  
törnek a csuklóim,  
nem fogok tudni elfutni,  
vagy ha közben elkapnak,

mások törik ripityára  
bennem.

A fogaimat.  
puskatussal egyenként is  
kiverhetik a fogaimat.  
amilyen sorrendben nőttek.  
gyöngysor; mint a fűrész éle,  
olyan lesz.

Bele kell harapni.  
Ha mondják, jó erősen  
bele kell harapni a  
puskacsőbe.  
Mert akkor a csőre  
koncentrál az ember,  
köré tapasztja a száját,  
a csőre szorítja a fogait,  
és tán elfelejt félni.

Mintha céltábla lenne  
a lábaim között.  
már látom előre  
a nyáltól csöpögő  
szájukat.

Jobb lenne majd hátulról,  
hogy közben ne kelljen  
néznom őket, szép sorban,  
mindet egymás után.  
a tarkómra lihegjenek  
inkább,  
az csak nem lesz  
olyan borzasztó,  
mintha néznom kéne közben  
a szemüket.  
Biztos, hogy tévedek.

*A szerző a vers megírásakor Székely János költészeti és drámaírói ösztöndíjában részesült.*